

han havde tænkt sig at komme over dem. Han havde Grund til at tro, sagde han, at ifald han turde gøre Regning paa Oberstens velvillige Bistand, vilde han kunne opnaa en Understøttelse af Etatsraad Erichsen, saa meget mere som han vidste, at denne i Forvejen fra anden Side var bleven paavirket til Gunst for ham.

Skønt Obersten var ganske klar over, at han for sit Vedkommende ikke vilde have noget med den Ting at gøre, udtalte han sig dog særdeles imødekommende, lovede at tage Sagen under Overvejelse og derefter at lade høre nærmere fra sig. Han betragtede Per som en syg Mand, hvem man gjorde bedst i at snakke efter Munden. Og unægtelig saae han i Øjeblikket noget overspændt ud, som han sad der og lod Munden løbe med adskilligt mere, end han selv rigtig vidste af. De sidste Tiders mange oprivende Sjælekampe og den Glæde, han nu følte ved endelig at have overvundet sit fortidige Menneske, havde skabt en lidt naiv Trang til Fortrolighed hos ham. Ogsaa paa anden Maade havde han forandret sig. Han var bleven gulbleg og mager, med dybe Skygger under Øjnene. Desuden havde han under Opholdet paa Kærsholm ladet Haar og Skæg vokse, og baade i hans Klædedragt og i hans Maade at udtrykke sig paa kunde man med lidt god Vilje spore en begyndende Bestræbelse efter at tage en vis, evangelisk Folkelighed til Mønster for sin Optræden.

Da han var gaaet, sad Obersten nogen Tid stille i sin Stol og faldt hen i sørgmodige Betragtninger. Stakkels Fyr! tænkte han, — han gik sandsynligvis nu sin Undergang imøde! Og han havde dog saa rige Evner, ja var vel egenlig et Geni! . . . Unægtelig tilfredsstillede det paa en